

mís calcada a la del PP madrileny. La coalició nacionalista i ecosocialista també va plantejar l'establiment d'una renda garantida per als llauradors i que la multinacional Ford pague els seus impostos al País Valencià i no a Madrid. Davant l'"ostentació *hortera*" del PP, Morera va clamar per la promoció dels músics, productors i editors valencians, "que pateixen l'*apartheid* d'un Consell entestat a promoure una cultura provinciana".

Segons Camps, l'"ostentació *hortera*" fou la de Morera al fossar del mateix nom, l'11 de setembre del 2010, "rere un president que no era el vostre". "Ja us ho he dit, senyor Alarte, se us ha girat molta feina", es planyia novament Camps, incòmode per la proposta de Compromís d'eliminar les diputacions. Mentre responia a Morera, Mònica Oltra no s'estava de fer carasses, impotent de no poder intervenir-hi. A ella van anar adreçades les primeres crides a l'ordre de Cotino.

Morera, ràpid de reflexos, va aprofitar el seu darrer torn de paraula per a recriminar la passió per l'estructura provincial de Camps –"nosaltres no ens resignem a la caspa de *las provincias*", va dir textualment–, pel seu valencianisme –"no ho sou més que jo, de valencianista: si mai m'he de fer un vestit, me'l faré en una botiga d'ací, no de Madrid"– i pel desig d'atreure multinacionals "just ara que acaba de marxar Iberdrola Renovables, l'única amb seu a València". Camps no va eixir-se del guió que duia marcat i va mirar novament a Alarte: "Ja us ho he dit, teniu un problema... A nosaltres ja ens va bé així: com més dividida estiga l'esquerra, més grans seran les nostres majories, però us ho heu de fer mirar, perquè si no, Compromís cada volta tindrà més diputats, i vosaltres, menys." En un altre *déjà vu*, Camps va parlar del Baix Segura, "una comarca alacantina, espanyola i europea que al senyor Morera no li agrada, perquè parlen castellà", i va destacar que "fins i tot hem guanyat l'alcaldia de Guardamar del Segura!"

Dial·leg de sords. El discurs *pla* de la portaveu d'Esquerra Unida, Marga Sanz, fereix especialment un Camps que ací va adreçar-se a Alarte a fi de "fer pinya en favor de l'estat de dret i en contra d'Esquerra Unida, l'antic Partit Comunista". Com en el cas de Compromís, no li cal prendre notes ni buscar dades per a

Camps vol canviar la llei electoral per a no haver de respondre a tants grups crítics

rebatre els arguments de l'adversari, sinó que es limita a deixar passar els minuts de la rèplica –que ni tan sols esgota– i en què mai no falten les referències als antics règims de l'Europa de l'est i a la "por" que té quan sent les posicions dels comunistes valencians, que "formen part del passat més tenebrós del nostre continent"... "Preferesc que m'atemi a mi i al meu grup, més que no al conjunt dels ciutadans", va respondre a Sanz i a Morera de manera conjunta.

Certament, la intervenció de Marga Sanz va minar la moral del president. Als primers tres minuts –i en tenia trenta– ja havia esmentat la Segona República, la memòria històrica, el tall de les emissions de TV3, la "persecució a Acció Cultural", els casos *Gürtel* i *Brugal*, a més de referir-se sempre al territori com a País Valencià. I, per si no hi havia prou, Sanz va llegir un teletip que confirmava la imputació de bona part de la cúpula del PPCV per possible finançament il·legal –David Serra i Yolanda García, diputats populars presents a la cambra, van assabentar-se *ipso facto* i *in situ* que ja gaudeixen de la mateixa condició judicial que Camps– i va augurar una legislatura plena de nervis a la bancada popular. El president, que desitja canviar la llei electoral i ajudar Alarte per no haver de respondre a tants grups crítics, va optar per no fer esment de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia valenciana.

Finalment, Camps va despatxar amb celeritat el portaveu del PP, Rafael Blasco, i va afanyar-se a ser elegit cap del Consell per tercera vegada consecutiva, amb 55 vots a favor i 43 en contra, incloses les onze targetes roges brandades pels membres de Compromís i Esquerra Unida alhora que deien no a la investidura. Esther López, delerosa d'expressar amb nitidesa quina reacció li provoca Camps, va pronunciar aquest *no* en un to més alt que ningú.

Victor Maceda

L'entrevista a Jorge Alarte al *Bon dia, Comunitat Valenciana* del 30 de maig és demostrativa de les febleses que arrossega qui aquesta mateixa setmana compleix 1000 dies com a secretari general del PS-PV-PSOE. Era la segona vegada que el convidaven a Canal 9, justament al programa d'audiència ínfima –als moments de més èxit, no supera els 40.000 espectadors– a què ja acudí l'any 2008, quan fou proclamat líder del socialisme valencià. Si aleshores es tractava d'una visita merament protocol·lària, aquesta última era motivada per la desfeta electoral del seu partit. Alarte, absolutament menystingut a RTVV, va accedir a un plató que no era sinó una plaça de bous en què fou toreat pel presentador, Xavier Carrau, i tres primers espases de la premsa conservadora indígena. Van acusar-lo de mentider, d'enfonsar i dividir el socialisme valencià, de no ser fiable i fins i tot de parlar: sempre que elaborava una resposta de més de 40 segons, el tallaven de seguida.

Si Canal 9 haguera inquirit mai Francisco Camps d'aquesta manera, Alarte no hauria tingut més remei que anar-hi. Sotmetre's a aquest càstig públic alhora que l'encausat president de la Generalitat és reverenciat de manera infinita, gairebé resulta un acte d'alienació. Als 30 minuts que van mirar d'humiliar-lo, Alarte es va defensar tan bé com va poder, però tant feia... Era com si José Mourinho haguera eixit al bell mig del Camp Nou durant els actes de celebració de la Lliga de Campions. Lluny d'adoptar mesures severes que duguen el Partit Popular a pluralitzar l'ens, Alarte en legitima l'ús privatiu.

La seua desorientació ha repercutit en el grau de coneixença. Després de dos anys i mig al capdavant del PSPV, en què ha recorregut totes les comarques sota el lema "la campanya electoral més llarga de la democràcia valenciana", únicament quatre de cada deu ciutadans saben qui és, tot i que la seua cara va omplir els carrers de manera abundosa.

El primer consell que va rebre de José Luis Rodríguez Zapatero fou justament que guanyara el carrer, que a continuació guanyaria el partit. Com que la primera premissa ha fallat, la segona no tampoc no ha reeixit. Alarte comanda avui una nau perduda enmig de l'espai socialista, que és farcit de satèl·lits i constel·lacions de tota mena. Les agrupacions muni-

Mil dies predicant pel desert

EL TEMPS

Divendres, 24 de juny, Jorge Alarte compleix els seus primers 1.000 dies com a secretari general del PSPV-PSOE. Un temps en què ha clamat per una democràcia valenciana més sana però en què no s'ha consolidat com a opció visible de canvi.

cipals d'Alacant i Castelló de la Plana han fetes miques a causa dels penosos resultats del 22 de maig. Paral·lelament, el portaveu socialista al consistori de València, Joan Calabuig, criticava la setmana passada l'estructura provincial de què es va dotar la formació a les acaballes del 2008. Aquesta reorganització, per comptes d'afavorir les expectatives electorals del partit, ha creat uns contrapesos molt seriosos i ha igualat els comitès comarcals que imperaven fins en aquell moment. Calabuig ha demanat la desaparició de les tres direccions, que han estat un maldecap per al secretari general.

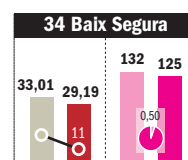
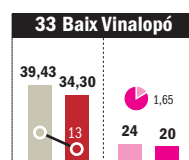
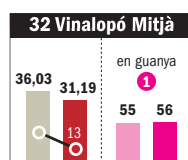
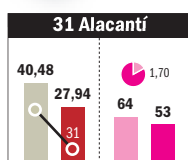
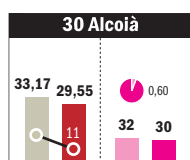
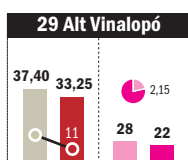
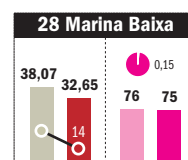
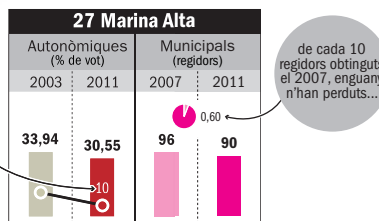
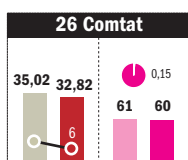
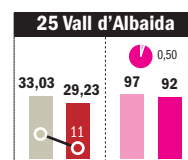
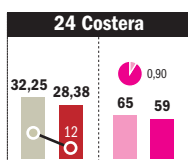
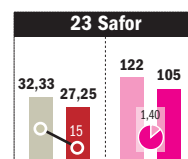
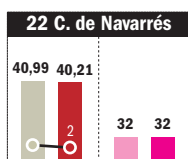
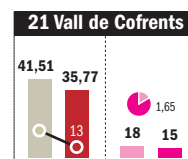
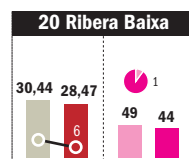
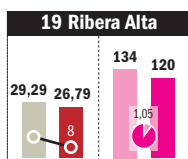
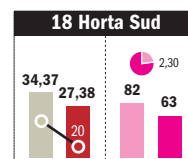
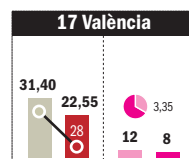
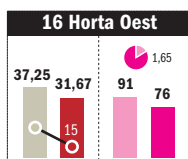
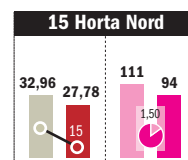
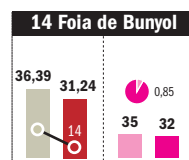
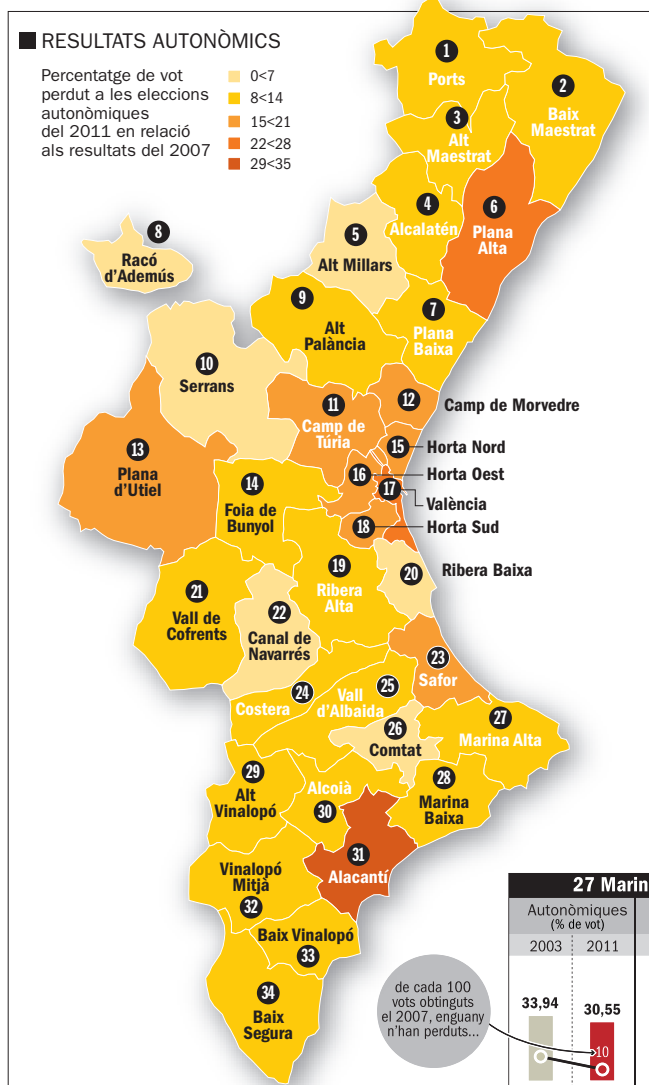
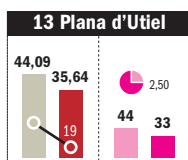
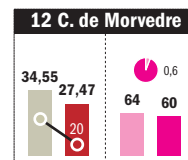
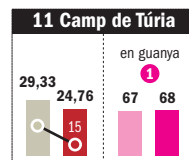
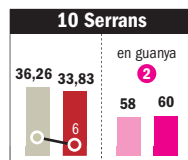
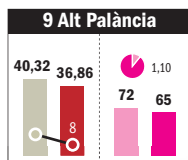
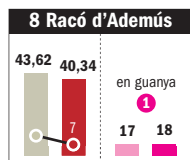
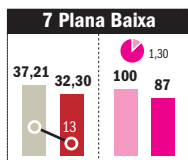
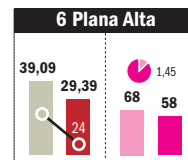
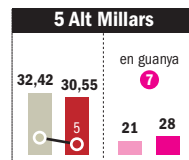
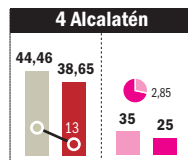
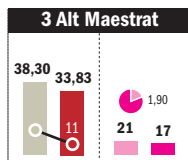
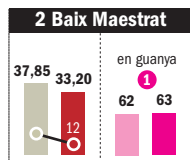
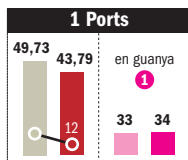
En el cas de València, Calabuig mateix ha acusat la direcció provincial de no implicar-se gens a la campanya del cap i casal, fins al punt que –ha dit– la seua candidatura disposava de menys recursos que les de Compromís i Esquerra Unida. Pel que respecta a Castelló, el secretari provincial, Francesc Colomer, ni tan sols disposa d'un escó a les Corts: va passar de liderar la candidatura castellonenca a no ser-hi, molest per la intromissió d'un Alarte que hi trobava a faltar noms. En el cas d'Alacant, la secretària general, Ana Barceló, directament va lliurar al líder del PSPV una llista amb prop de 150 noms, per tal que en triara els que considerara oportuns; la relació entre tots dos ha estat molt tensa des de bon començament. Igual com Colomer representava el lermisme, ella venia avalada per Leire Pajín, que va encimbellar Alarte a la secretaria general però que de seguida se'n va distanciar.

Comptat i debatut, l'alaquaser s'ha fet un espai a colps de colze. Ha passat de no tenir gaire pes orgànic a controlar el grup de les Corts, un edifici a què no anava ni de visita. Ara que ja és diputat, s'ha preocupat molt d'envoltar-se d'un equip a mida, en què només repeteixen vuit dels 33 integrants, els més afins al seu projecte. Enguany també va poder substituir el delegat del govern espanyol, Ricardo Peralta, per Ana Botella, que era regidora a València i persona de la seua confiança.

No ha reeixit a evitar revoltes com les de Benidorm –la moció de censura del

Les grans àrees urbanes, el cementeri del PSPV-PSOE

La caiguda del vot socialista al País Valencià ha estat molt més severa a les comarques més poblades –Horta, Alacantí i Plana Alta– que no a la resta. L'erosió a les ciutats de València, Alacant i Castelló de la Plana ha estat tan gran que ha tingut efectes demolidors en el resultat global.

2010 no comptava amb el seu plàcet i va obrir un precipici entre ell i Pajín— o la més recent, encara viva, de la ciutat d'Alacant. Elena Martín, secretària d'organització del PSPV i alhora portaveu al consistori, ha forçat la dimissió dels seus afins a l'executiva municipal per tal que foren secundats pels crítics i que la situació menara a un comitè extraordinari en què ella n'aconseguiria el lideratge. La setmana passada Alarte pactava amb Roque Moreno la dimissió com a secretari de l'agrupació i el nomenament d'una comissió gestora que dirigirà el partit a Alacant fins que se celebri el congrés local, previst l'estiu del 2012.

Les eleccions primàries tampoc no van ser flors i violes. Sorprenentment, després de deu anys retirat de la política, Antoni Asunción va presentar-se a un procés intern que va escalfar-se, i de quina manera. L'aspirant va dir que disposava de prou signatures i que la direcció nacional li havia barrat el pas mitjançant l'anul·lació d'avalis vàlids que van obrir sense la presència de cap dels seus interventors. Asunción, suspès de militància pel PSOE en haver suggerit la manipulació del recompte en qüestió, va denunciar Alarte i el comitè de garanties del PSPV a la justícia ordinària.

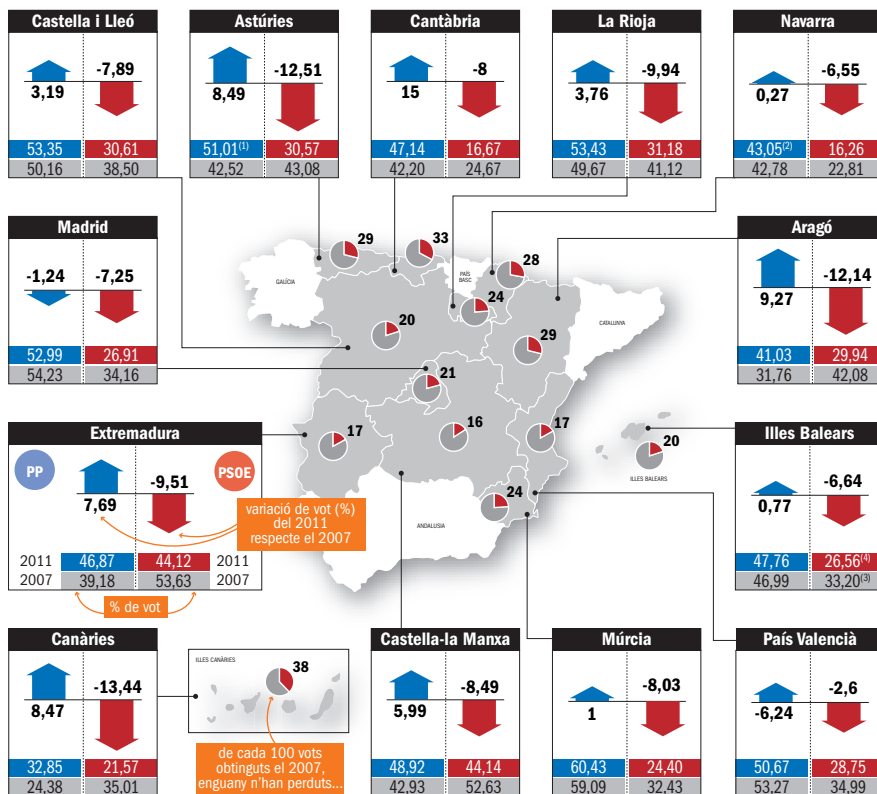
Sí que va haver-hi eleccions primàries a les ciutats d'Alacant i València, on va quedar palesa la inconsistència del projecte encapçalat per Alarte. Manuel Mata, en tan sols deu dies de campanya i sense el suport de cap membre de l'executiva nacional o municipal, va obtenir el 43% dels vots en la seua pugna amb Calabuig per enfrontar-se a Rita Barberà.

Un discurs canviant. La *sort* que el cas *Gürtel* esclatarà només d'obrir el seu despatx de secretari general va dur Alarte i els seus a centrar el debat polític en la corrupció de les institucions valencianes, un mal estès a les diputacions de Castelló i d'Alacant, amb sengles presidents també encausats. Les sessions de control a Camps van ser gairebé monotemàtiques; Àngel Luna, síndic socialista a les Corts, atacava de manera punyent el cap del Consell, que no va poder amagar els seus nervis en tot de rèpliques pujades de to.

Malauradament per a Alarte, però, la denúncia dels comportaments irregulars del PP valencià no donava cap fruit a les enquestes, que, a mesura que la crisi econòmica feia més estralls, es mostraven

Qui no es consola és perquè no vol

Després de la manxega, la federació socialista valenciana és la que menys vots va perdre el propassat 22 de maig, en relació amb el resultat del 2007. Va deixar pel camí 17 vots de cada 100, molts menys que els seus companys càntabres, asturians, aragonesos i navarresos, que van perdre'n pels volts d'una trentena. El resultat del PSPV-PSOE (28,75%) és just a la meitat del rànquing socialista: a sis comunitats el van superar, i a sis van quedar per sota.

(1) Inclou Foro Asturias (FAC 30,55% + PP 20,46%)
(2) Inclou UPN (UPN 35,38% + PP 7,47%)

(3) Inclou Eivissa pel Canvi (4,66%) i PSOE - Gent per Formentera (0,36%)
(4) Inclou PSOE - Gent per Formentera (0,47%)

Font: Anxiu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana / elaboració pròpia.

més i més esquives amb els del puny i la rosa. José Blanco, vice-secretari general del PSOE i ministre de Foment, el gran avalador d'Alarte, va arribar a demanar-li en públic que deixara estar els vestits de Camps i que articulara una oposició més constructiva. En canvi, Blanco va fer tant com va poder perquè —com així fou— la gran velocitat connectara València amb Madrid abans del 2011, tal com havia promès.

La inauguració del TGV ha estat, precisament, l'alegria més gran d'Alarte com a secretari general. Va mirar de capitalitzar-ne l'eufòria amb una campanya publicitària cridanera però sense ressò. De la mateixa manera, va erigir-se com el salvador del transvasament Tajo-Segura —en contra del desig de Castella-la Manxa de posar-hi data de caducitat— i com la persona que ha evitat que el magatzem temporal de residus nuclears s'instal·le a

Zarra (Vall de Cofrents), en dues demostracions d'autonomia envers el govern de Zapatero. Quant a la política hídrica, fins i tot ha mirat de superar Camps en la "defensa dels interessos valencians". Ha repetit desenes de vegades —al debat d'investidura de la setmana passada va tornar-hi— que el cap del Consell no va assistir a la multitudinària manifestació en defensa del Tajo-Segura feta a Elx per culpa del xoc d'interessos amb la lider manxega del seu partit, Dolores de Cospedal. Camps, però, no s'acovardeix i a la investidura va convidar Alarte perquè l'acompanyara a la Moncloa a demanar a Rajoy el transvasament de l'Ebre, "tan bon punt prenga possessió" de la presidència espanyola.

Al debat del 16 de juny, per cert, les referències d'Alarte a la corrupció van quedar en un segon pla, ocultes rere la demanda de pactes en matèries sensi-

bles i rere la preocupació primera del secretari general, que ha passat a ser la generació d'ocupació juvenil.

Precisament, els dos grans documents elaborats pel PSPV-PSOE sota el mandat d'Alarte han estat el programa per al sanejament i la reforma de l'economia valenciana, inspirat en els pactes de la Moncloa de la transició democràtica, i el llibre *La corrupció en la Comunidad Valenciana*, que és als jutjats. El PP n'ha denunciat l'autora, la diputada Eva Martínez, i els qui en feren ostentació, com ara Alarte, perquè hi apareixen persones que no tenen res a veure amb casos de corrupció, incloent-hi morts.

Un líder difús. El cercle que assessora Alarte des que era alcalde d'Alaquàs té clar que no es tracta d'un líder de masses, i que no ho serà mai. Han mirat de destacar-ne els trets que més l'homologuen al PP i que més el diferencien dels altres secretaris generals que ha tingut el PSPV-PSOE, çò és, un valencianisme un xic folklòric, que branda la senyera amb la franja blava sense cap complex i que s'escapoleix de les escomeses del PP en aquest àmbit. La legislatura passada, per exemple, el grup socialista va oposar-se a l'accés de la Generalitat a l'Institut Ramon Llull, on sí que hi ha els governs català, balear i andorrà, a més de diversos ajuntaments valencians que s'hi han adherit a títol individual. Alarte no volia ser percebut com a *catalanista* i va proposar que fora l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, qui s'hi afegira. La decisió, contestada al grup parlamentari —dissenyat per l'anterior líder del partit, Joan Ignasi Pla— va comportar la dimissió de la portaveu socialista de política lingüística a les Corts, Sol Sorribes.

Ara, en canvi, Alarte no ha tingut cap inconvenient a erigir-se en defensor de les línies en català, tot manifestant-se el 9 de juny de bracet d'Escola Valenciana i de la resta de formacions progressistes, una fotografia impensable abans dels comicis... Abans que Compromís s'anotara 176.213 vots i que Esquerra Unida en rebera 144.703, dos mossos que han deixat molt prima la collita socialista. Sobretot perquè Alarte, malgrat les picades d'ull als sectors més moderats, no ha seduït cap votant del PP ni un. Fa mil dies que predica pel desert.

Victor Maceda

“Sí que podem baixar més, és clar que podem”

Joan Lerma, l'únic president de la Generalitat Valenciana que ha tingut el PSPV-PSOE, no veu gens clar que el seu partit no puga baixar més avall del 28,75% aconseguit per Jorge Alarte. A més, li retreu que haja “centrat el debat en el tema local” i que haja “prioritzat la presència al territori per damunt del contingut”. I és molt crític amb Compromís: “No és senzill unir un nacionalisme radical amb un esquerranisme que també és radical.”

Ara fa tot just dos anys —després dels últims comicis europeus— ens va dir que no signàveu repetir el 2011 el resultat autonòmic i municipal del 2007, però alhora avisàveu que, si no reduïeu distàncies amb el PP, caldria que el PSPV-PSOE revisara els “plantejaments polítics”.

—Aleshores acabava de començar aquesta crisi econòmica tan brutal, no sabíem ben bé com evolucionaria. Hem d'analitzar les causes del nostre resultat electoral, és clar que sí, però val a dir que la crisi hi ha tingut un pes fonamental.

—Al comitè nacional del PSPV posterior a la derrota del 2009, Jorge Alarte va afirmar que si el seu projecte fracassava “en allò que únicament importa, les eleccions autonòmiques, me n'aniré aquell mateix dia”. El 22 de maig, tot i el desgast del PP, els socialistes encara van perdre més vots que no ells, i quedàreu més avall de la psicològica barrera del 30%, cosa inèdita. Els vostres afiliats i simpatitzants entendran la continuïtat d'Alarte?

—L'elector socialista no es fixa gens en les persones que, en un moment de-

terminat, representen el nostre projecte, sinó que presta atenció al projecte en si. És el projecte, que se sotmet a votació. Per tant, les persones que hi poses al capdavant no resulten tan rellevants. A més, insistesc que les circumstàncies han canviat d'una manera substancial, i no sols aquests dos darrers anys.

—En quin sentit?

—Considere que els nostres problemes provenen de molt abans, del 1992. Quan Barcelona i Sevilla, la segona i la quarta ciutats d'Espanya, acullen els Jocs Olímpics i l'Exposició Universal, naix un sentiment de marginació que els socialistes encara paguem. Una sensació d'abandonament que va anar paral·lela a la recuperació econòmica iniciada el 1995, quan el PP va passar a governar-nos i la desocupació —que havia arribat al 24%— va començar a davallar. Allò va ser una coincidència, però el record històric del PP d'ací és com el del peronisme a l'Argentina, per bé que el desenvolupament econòmic no casava amb l'economia real. En el cas valencià, malgrat haver viscut molt més enllà de les nostres possibilitats, la imatge del PP